

DECIZIE

12 iunie 2019

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție în componența:

Președinte
Judecători

Vladimir Timofti
Anatolie Țurcan
Elena Cobzac

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul Dumitru Calendari, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 22 noiembrie 2018, în cauza penală în privința lui

*Novacov Piotr XXXX, născut la
XXXXX, originar și domiciliat în mun.
Chișinău, str. XXXXX, nr. XXX,ap. XX.*

Termenul de examinare a cauzei:

Prima instanță: 10.06.2016 – 02.05.2018;

Instanța de apel: 20.06.2018–22.11.2018;

Instanța de recurs: 26.02.2019 – 22.05.2019;

Asupra admisibilității recursului ordinar declarat, în baza actelor din dosar, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Cahul, sediul Taraclia din 02 mai 2018, examinată în conformitate cu prevederile art.364¹ Cod de procedură penală, în baza probelor administrate la faza de urmărire penală, procesul penal în privința lui Novacov Piotr în baza art.186 alin.(2) lit. b), c) Cod penal, a fost încetat în temeiul art.2 al Legii nr.210 din 29.07.2016.

Acțiunea civilă înaintată de CAP „Corten” a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Pentru a pronunța sentința, prima instanță, în fapt, a constatat că P. Novacov noaptea spre 01.06.2015, ora exactă nu a fost stabilită de către organul de urmărire penală, împreună și de comun acord cu o altă persoană în privința căreia cauza penală a fost disjungată, au sustras prin acoperișul clădirii fermei de vaci care aparține CAP „Corten” amplasată în partea de est a s. Corten - 30 de foi de ardezie, 7 grinzi tăiate și 12 scânduri de diferită lungime, după care folosind un vehicul cu tracțiune animală au transportat bunurile sustrate de la locul faptei, cauzând proprietarului CAP „Corten” un prejudiciu material în sumă de 2 805 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către acuzatorul de stat, care a solicitat casarea acesteia cu pronunțarea unei noi hotărâri potrivit modului stabilit pentru prima instanță prin care P. Novacov să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art.186 alin.(2) lit. b), c) Cod penal la 2 ani închisoare. În temeiul art.84 Cod penal, prin concurs de infracțiuni a adăuga pedeapsa numită prin sentința Judecătoriei Taraclia din 19.05.2016, cu stabilirea pedepsei definitive 7 ani 6 luni închisoare, cu executarea în penitenciar de tip semiînchis.

În argumentarea apelului s-au invocat următoarele:

- concluzia instanței de fond referitor la încetarea procesului penal în temeiul art.2 din Legea nr.210 este eronată, deoarece contravine art.10 pct. g), k) al Legii nominalizate care stipulează că prevederile art.1–9 nu se aplică persoanei bănuite, învinuite, inculpate sau condamnate care a fost condamnată anterior pentru săvârșirea cu intenție a unei infracțiuni grave, deosebit de grave sau excepțional de grave și care nu a reparat integral prejudiciul cauzat prin infracțiunea pentru care este urmărită sau, după caz, a fost condamnată;

- instanța nu a ținut cont de faptul că prin sentința Judecătorei Taracalia din 19.05.2016 P. Novacov anterior a fost condamnat pentru săvârșirea unei infracțiuni grave;

- la fel instanța nu a luat în considerație că P. Novacov nu a recuperat integral prejudiciul cauzat părții vătămate, or reprezentantul CAP „Corten” a înaintat în cadrul procesului penal acțiune civilă prin care a solicitat încasarea prejudiciului material în sumă de 4 000 lei. Instanța neîntemeiat a respins acțiunea civilă.

4. Prin decizia Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 22 noiembrie 2018 apelul declarat a fost respins ca nefondat.

În motivarea soluției adoptate Colegiul a reținut că este justă și întemeiată concluzia instanței de fond referitor la vinovăția lui P. Novacov în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.186 alin.(2) lit. b), c) Cod penal.

Colegiul penal a respins ca fiind neîntemeiate alegațiile procurorului referitor la faptul că în privința inculpatului nu sunt aplicabile prevederile art.2 al Legii nr.210 din 29.07.2016, argumentând că în speță nu s-a constatat existența prejudiciului material, iar la data comiterii infracțiunii de furt inculpatul nu avea statut de condamnat, astfel nu sunt aplicabile interdicțiile prevăzute la art.10 lit. g), k) din Legea cu privire la amnistie.

Instanța de apel a menționat că P. Novacov a fost condamnat prin sentința Judecătorei Taracalia din 19.05.2016, care a fost menținută prin decizia CSJ din 15.02.2017, prin urmare aceasta a rămas definitivă și irevocabilă la data pronunțării de către Curtea Supremă de Justiție a deciziei nominalizate.

Acestea fiind menționate Colegiul penal a conchis că, la momentul comiterii faptei imputate în prezenta speță – 01.06.2015, P. Novacov nu avea statut de condamnat, or, în privința acestuia nu exista la acel moment nici o sentință irevocabilă.

În continuare, Colegiul a respins argumentul apelantului referitor la faptul că inculpatul nu a recuperat prejudiciul material cauzat prin infracțiune menționând la acest capitol, că prima instanță just a respins acțiunea civilă declarată de administratorul insolvenței CAP „Corten” din motiv că bunurile sustrate au fost restituite proprietarului adică părții vătămate, astfel prejudiciul material în cauză a fost recuperat.

În concluzie instanța de apel a reținut că P. Novacov cade sub incidența art.2 al Legii privind amnistia, iar instanța de fond just a concluzionat că procesul penal în privința inculpatului urmează a fi încetat.

5. Împotriva deciziei instanței de apel a declarat recurs ordinar acuzatorul de stat, care invocând temeiul de drept prevăzut la art.427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală, solicită casarea acesteia cu dispunerea rejudecării cauzei în aceeași instanță în alt complet de judecată argumentând următoarele:

- în speță s-a constatat că există impedimente prevăzute la art.10 lit. d),g),j),k) din Legea nr. 210 cu privire la amnistie, care nu permit aplicarea în privința inculpatului a prevederilor art.2 al Legii nominalizate;

- anterior pronunțării sentinței în prezenta cauză și până la adoptarea Legii nr.210 din 29.07.2016 P. Novacov a fost învinuit și condamnat pentru concurs de infracțiunii prevăzute de art.164 alin.(2) și 179 alin.(2) Cod penal;

- prejudiciul cauzat în prezenta speță nu a fost recuperat integral, deoarece a fost înaintată o acțiune civilă nu numai cu privire la recuperarea pagubei pricinuite prin infracțiune în sumă de 4 000 lei, dar și prejudiciul material – cheltuielile suportate de partea vătămată pentru transport în sumă de 1 000 lei, iar instanțele de fond s-au pronunțat doar asupra pagubei materiale de 4 000 lei;

- infracțiunea în prezenta speță a fost comisă la 01.06.2015 și a fost încadrată în baza art.186 alin.(2) lit. b), c) Cod penal, infracțiunile pentru care P. Novacov a fost condamnat prevăzute la art.164 alin.(2) și 179 alin.(2) Cod penal au fost comise la 20.10.2013 și sunt calificate ca fiind concurs de infracțiuni.

6. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar în baza materialelor din dosar, Colegiul penal în unanimitate decide inadmisibilitatea acestuia ca vădit neîntemeiat, din următoarele considerente.

Potrivit dispoziției art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, este în drept să decidă asupra inadmisibilității acestuia în cazul în care recursul este vădit neîntemeiat.

Conform prevederilor art.424 alin.(2) Cod de procedură penală, instanța de recurs, examinează cauza numai în limitele temeiurilor stipulate expres în art.427 alin.(1) Cod de procedură penală, care în mod obligatoriu trebuie să fie invocate de recurent, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără a agrava situația condamnatului.

Analizând textul recursului Colegiul reține că autorul nu contestă starea de fapt stabilită de instanțele de judecată și încadrarea juridică a acțiunilor săvârșite de către inculpat, indicând ca temei de drept pentru casarea deciziei recurate pct.6) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală, invocând dezacordul cu soluția instanțelor în partea ce ține de aplicarea în privința inculpatului a Legii nr.210 din 29.07.2016 privind amnistia.

Articolul 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală stipulează că hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Analizând actele cauzei instanța de recurs conchide că în speță nu s-au constatat temeiurile pentru recurs prevăzute de pct.6) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală invocate de către procuror, nefiind stabilit nici un temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel, în acest sens indicând următoarele.

La 29 iulie 2016 a fost adoptată Legea nr. 210 privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova. Potrivit art. 2 din Legea nr. 210, în cazul în care persoana, în privința căreia se judecă cauza penală, întrunește condițiile stabilite de art.1 și nu cade sub incidența art.10, este pasibilă de a i se aplica actul amnistiei, dacă infracțiunea a fost comisă până la data de 29 iulie 2016, pentru care Codul penal nr.985-XV din 18 aprilie 2002 sau Codul penal aprobat prin Legea R.S.S. Moldovenești din 24 martie 1961, prevede, în calitate de pedeapsă principală maximă o pedeapsă nu mai aspră decât pedeapsa cu închisoarea, pe un termen de 7 ani.

Cercetând materialele cauzei instanța de recurs consideră că în cauză nu este prezentă eroarea de drept menționată de recurent, instanța de fond corect aplicând în privința inculpatului Legea nr. 210 din 29.07.2016 privind amnistia.

Din recursul declarat rezultă, că recurentul invocă că instanțele de fond greșit au încetat procesul penal în temeiul art. 2 din Legea nr. 210 cu privire la amnistie, deoarece în speță există impedimente prevăzute la art.10 lit. **d), g), j), k)** din Legea nominalizată.

În primul rând Colegiul penal ține să menționeze că în conformitate cu prevederile art.427 alin. (2) Cod de procedură penală, temeiurile menționate la alin.(1) pot fi invocate în recurs doar în cazul în care au fost invocate în apel sau încălcarea a avut loc în instanța de apel, însă, se remarcă că procurorul în cererea de apel (f.d.257258 vol. I) nu a invocat că în privința inculpatului nu pot fi aplicate prevederile art. 2 din Legea nr. 210 cu privire la amnistie, pe motiv că în speță există impedimente prevăzute la art.10 lit. **d), j)** din Legea cu privire la amnistie, astfel că invocarea acestor argumente la examinarea cauzei în recurs este lipsită de suport legal.

În continuare instanța de recurs va respinge ca neîntemeiate argumentele recurentului precum că în speță greșit s-a aplicat în privința inculpatului Legea cu privire la amnistie nr.210 pe motiv că există impedimente prevăzute la lit. g), k) din art. 10, care prevede că actul de amnistie nu se aplică persoanelor bănuite, învinuite, inculcate sau condamnate, care au fost **condamnate anterior**, pentru săvârșirea unei infracțiuni grave, deosebit de grave, executând pedeapsa în tot sau în parte cu închisoarea și persoanei învinuite, inculcate sau condamnate care nu a reparat integral prejudiciul cauzat prin infracțiunea pentru care este urmărită sau, după caz, a fost condamnată.

În argumentarea acestei concluzii Colegiul va reține că instanța de apel corect a menționat în acest sens că la data comiterii faptei 01 iunie 2016 P. Novacov nu a avut statut de condamnat, în privința acestuia nefiind pronunțată o sentință definitivă și irevocabilă, iar prejudiciul material a fost recuperat, deoarece materialele sustrate au fost restituite părții vătămate.

Totodată instanța de recurs va respinge ca neîntemeiat argumentul acuzatorului de stat care a invocat că instanțele de fond s-au pronunțat doar asupra pagubei materiale de 4000 lei, însă nu s-au expus asupra cheltuielilor suportate de partea vătămată pentru transport în sumă de 1000 lei. În acest context Colegiul reține că instanța de fond soluționând chestiunea referitoare la acțiunea civilă a conchis că solicitările privind încasarea de la inculpat a cheltuielilor de transport în sumă de 1000 lei, urmează a fi respinse, dat fiind faptul că acestea nu au fost confirmate prin careva probe. Sentința instanței de fond în această parte cu apel nu a fost contestată, prin urmare invocarea acestor argumente la examinarea cauzei în recurs este lipsită de suport legal, dat fiind faptul că aceste argumente nu au fost invocate în instanța de apel.

În concluzie, Colegiul constată că prevederile pct.6) alin.(1) al art.427 Cod de procedură penală nu și-au găsit confirmare la examinarea recursului declarat de procuror, dat fiind faptul că acestea pot fi aplicate numai în cazul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția ori instanța a admis o eroare gravă de fapt care a afectat soluția, pe când instanța de apel, respectând prevederile art.414 alin.(5) Cod de procedură penală, a examinat cauza penală fără careva abateri de la normele materiale și procedurale, corect apreciind circumstanțele de fapt și de drept sub toate aspectele, argumentând hotărârea, care cuprinde motivele ce au stat la baza soluției adoptate.

În baza celor expuse, Colegiul conchide că temeiurile invocate de recurent nu sunt aplicabile din punct de vedere al prezentei erorilor de drept, care ar da temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării deciziei instanței de apel și, potrivit legii, se dispune inadmisibilitatea recursului, fiind vădit neîntemeiat.

7. În conformitate cu prevederile art.432 alin.(2) pct.4) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către procurorul în Procuratura de circumscripție Cahul Dumitru Calendari, împotriva deciziei Colegiului judiciar al Curții de Apel Cahul din 22 noiembrie 2018, în cauza penală în privința lui *Novacov Piotr*, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată integral la 11 iulie 2019.

Președinte

Vladimir Timofti

Judecători

Anatolie Țurcan

Elena Cobzac